**(Ngày 11-3 Quý D□u)**

**NAM MÔ B□N S□ THÍCH CA MÂU NI PH□T**

Các gi□i t□ thân m□n,

Các v□ có nghĩ r□ng, hi□n chúng ta đang □ đây không? Các v□ có nghĩ r□ng, ta đang s□p s□a làm gì không? Đây không ph□i là m□t đ□i trai đàn làm chay, đây không ph□i là n□i h□i h□p th□□ng l□, mà đây là Đ□i Gi□i Đàn Thi□n Hòa và các v□ đ□n đây đ□ chu□n b□ lãnh th□ gi□i pháp c□a Ph□t. Đó là m□t đi□u h□t s□c quan tr□ng v□i Ph□t Pháp, là m□t ng□□i xu□t gia nh□ các v□ đã bi□t, không ph□i ch□ ra kh□i nhà th□ gian đ□n □ chùa là đ□, n□u ra kh□i nhà th□ gian đ□n □ Chùa là đ□, n□u ra kh□i nhàth□ gian đ□n Chùa □ thì ch□ là m□i xu□t đ□□c th□ t□c gia. Còn hai đi□u quan tr□ng khác là xu□t phi□n não gia và xu□t tam gi□i gia ch□a thành t□u đ□□c, mà ch□a thành t□u hai đi□u sau thì đi□u xu□t gia tr□□c không có công đ□c bao nhiêu, không có giá tr□ bao nhiêu. B□i vì có bao nhiêu ng□□i, d□u ng□□i ta không ph□i đ□u tròn áo vuông nh□ng h□ có th□ b□ nhà đ□n □ Chùa công qu□ đ□□c, n□u nh□ theo hình th□c các v□ đó, cũng có th□ g□i là xu□t gia đ□□c. Nh□ng mà đó ch□ là xu□t th□ t□c gia mà thôi. Cho nên mu□n xu□t phi□n não gia, xu□t tam gi□i gia thì ph□i b□□c thêm m□t b□□c n□a, đó là ph□i th□ gi□i Pháp c□a Ph□t.

Là m□t ng□□i Ph□t t□, dù t□i gia hay xu□t gia có hai đi□u c□ b□n, thành t□u đ□□c hai đi□u c□ b□n này thì m□i thành t□u đ□□c m□t ng□□i Ph□t t□ t□i gia hay xu□t gia, đó là chánh ki□n và t□nh gi□i. Ng□□i t□i gia th□ trì tam quy, tin Ph□t, tin Pháp, tin Tăng m□t cách đúng đ□n sâu s□c, b□n v□ng, kiên c□ đó là thành t□u Chánh ki□n. M□t ng□□i Ph□t t□ t□i gia sau khi đã quy y Tam B□o và th□ trì Ngũ gi□i, gi□ gìn theo năm đi□u lu□t gi□i t□i gia c□a Ph□t ch□, đó là thành t□u đ□□c T□nh gi□i. M□t ng□□i Ph□t t□ t□i gia thành t□u đ□□c Chánh ki□n, thành t□u đ□□c t□nh gi□i thì m□i g□i là đ□ t□ c□a Ph□t, n□u không thành t□u đ□□c hai đi□u đó, d□u x□ng là Ph□t t□ cũng ch□a ph□i là Ph□t t□ đúng đ□n, đúng danh nghĩa. T□i gia đã v□y, thì xu□t gia cũng v□y, cũng có hai đi□u căn b□n đó là thành t□u đ□□c Chánh ki□n và thành t□u đ□□c T□nh gi□i. Thành t□u Chánh ki□n thì ng□□i xu□t gia, t□i gia đi□u y nh□ nhau, cũng l□y Tam B□o làm Th□y, tôn th□ Ph□t, tôn th□ Pháp, tôn th□ Tăng là lý t□□ng cao c□ c□a đ□i mình. Nh□m vào đó, h□□ng vào đó làm m□c đích đ□ b□□c t□i, đó là thành t□u Chánh ki□n. Nh□ng mà còn ph□i thành t□u đ□□c T□nh gi□i n□a, n□u không thành t□u đ□□c T□nh gi□i thì ng□□i xu□t gia cũng không làm tròn đ□□c b□n ph□n c□a ng□□i xu□t gia. Gi□i t□i gia ch□ có 5 gi□i, gi□i xu□t gia Sa Di 10 gi□i, T□ Kheo 250 gi□i, T□ Kheo Di 350 gi□i, đó là nh□ng gi□i Pháp mà Ph□t đã quy đ□nh cho ng□□i đ□ t□ c□a Ph□t, khi mu□n b□□c chân vào làm đ□ t□ c□a Ph□t trong hàng xu□t gia. Cho nên thành t□u gi□i Pháp

T□nh gi□i thì thành t□u đ□□c đi□u ki□n quan tr□ng th□ 2 đ□ thành t□u đ□□c m□t ng□□i xu□t gia. Ngay hôm nay, các v□ □ Chùa nhi□u ngày, nhi□u năm, nhi□u tháng t□c các v□ đã thành t□u đ□□c cái xu□t th□ t□c gia. Nh□ng hôm nay các v□ b□□c lên m□t b□□c n□a đ□ th□ trì gi□i Pháp c□a Ph□t, mong thành t□u đ□□c xu□t phi□n não gia và Tam gi□i gia, b□y gi□ m□i tr□n v□n đ□□c chí nguy□n xu□t gia c□a mình. Cho nên gi□ phút này, gi□ phút s□p đ□n đây là gi□ phút h□t xu□t quan tr□ng đ□i v□i đ□i xu□t gia c□a các v□, cũng nh□ h□t s□c quan tr□ng đ□i v□i Ph□t Pháp. N□u các v□ không th□ gi□i t□c các v□ không hoàn thành đ□□c m□t v□ Sa Di, không hoàn thành đ□□c m□t v□ T□ Kheo, t□ mình không hoàn thành Sa Di không hoàn thành T□ Kheo thì không th□ g□i là xu□t gia, mà đã là không hoàn thành đ□□c ng□□i xu□t gia thì không th□ nào đ□m đ□□ng Ph□t Pháp thì b□y gi□ Ph□t Pháp cũng không th□ t□n t□i đ□□c, cho nên s□ th□ gi□i này ch□ng nh□ng quan tr□ng đ□i v□i Ph□t Pháp. Nh□ trong gi□i, trong lu□t Đ□c Ph□t đã d□y: khi nào □ đâu mà có 10 Th□y truy□n th□ gi□i Pháp, có ng□□i th□ gi□i Pháp, ho□c có 5 Th□y cùng nhau truy□n th□ gi□i Pháp, có ng□□i th□ gi□i Pháp và gi□ gìn gi□i Pháp thì b□y gi□ Ph□t Pháp đ□□c t□n t□i (T□ Ni Pháp tr□, Ph□t Pháp Di□t Tr□). H□ mà T□ Ni T□ng còn đ□□ng tr□ nghĩa là còn có ng□□i th□ gi□i, truy□n gi□i và còn có ng□□i gi□ gi□i, t□c nhiên gi□i lu□t còn, mà gi□i lu□t còn t□c nhiên Ph□t Pháp còn, cho nên vi□c th□ gi□i là m□t vi□c h□t s□c quan tr□ng, quan tr□ng cho mình, quan tr□ng cho Ph□t Pháp. Vì v□y, trong gi□ phút này các v□ nên xét l□i tâm nguy□n c□a mình, phát m□t lòng chí thành chí kính h□t s□c, x□ h□i t□t c□, b□ h□t t□t c□, quên h□t t□t c□ nh□ng gì v□□ng b□n đ□n vi□c xu□t gia và hành đ□o gi□i thoát. Các v□ hãy đem m□t lòng h□t s□c thanh t□nh, trang nghiêm và cung kính đ□ r□i đây các v□ lãnh th□ gi□i Pháp. Tâm c□a các v□ đ□□c nh□ v□y, thì gi□i Pháp, gi□i th□ m□i thành t□u tr□n v□n viên mãn □ n□i các v□. Ng□□c l□i tâm các v□ không đ□□c nh□ th□, không đ□□c chí thành, và không đ□□c th□y đây là m□t đi□u quan tr□ng cho cá nhân xu□t gia c□a mình, m□t đi□u quan tr□ng đ□i v□i Ph□t Pháp, thì b□y gi□ d□u có □ tr□□c Th□p S□, d□, th□a cũng không làm sao tr□n đ□□c gi□i th□ vào n□i các v□.

Cho nên tr□□c khi các v□ đăng đàn lãnh th□ gi□i pháp, các v□ hãy g□n l□c tâm t□, xét l□i lòng mình, phát m□t lòng h□t s□c dõng mãnh, h□t s□c tinh t□n và quí báu đ□i v□i gi□i pháp thì lúc b□y gi□ gi□i th□ c□a các v□ m□i lãnh th□ đ□□c viên mãn. Vì sao ph□i lãnh th□ gi□i pháp? Đ□c Ph□t d□y: Gi□i lu□t c□a Ph□t có nh□ng công đ□c h□t s□c l□n lao, trong lu□t Đ□c Ph□t đã nêu lên 10 đi□u l□i ích c□a m□t gi□i Ph□t. Khi Ph□t ch□ m□i gi□i nào thì Ngài đ□u nêu lên 10 đi□u ích l□i đó, đ□ cho các đ□ t□ th□y r□ng, gi□i c□a Ph□t ch□ không ph□i là ch□ suông, là không có ý nghĩa, nh□ng m□i gi□i Ph□t ch□ r□t có ý nghĩa, r□t có l□i ích cho ng□□i nào phát tâm mu□n th□ trì.

M□□i đi□u đó là gì? Theo trong lu□t g□i là 10 cú nghĩa. M□i cú nghĩa t□c là 10 đi□u ích l□i c□a m□i gi□i lu□t. Khi Ph□t ch□ m□i gi□i lu□t Ngài đi□u nêu lên 10 đi□u đó, đ□ cho các ng□□i th□ gi□i bi□t rõ gi□i lu□t c□a mình th□ có s□ quý báu l□i l□c nh□ v□y. Ch□ không ph□i m□t đi□u vui, m□t đi□u h□i h□t nói suông.

**Đi□u l□i ích th□ nh□t:**

"Nhiệp thọ Tăng" (ghép vào hàng Tăng). Có thể trì giới Phật thì mới được nhiệp thọ vào nội Tăng đoàn của Phật, có thể trì giới luật thì mới được Tăng Đoàn của Phật nhiệp trì cho, cho nên điều lợi ích thứ nhất là "Nhiệp thọ Tăng". Nếu người Chùa 10 năm, 20 năm mà không thọ giới thì vẫn là một người cư sĩ, hoặc thọ giới Sa Di, chớ không thọ gọi là Tỳ Kheo được. Khi nào có thọ giới Tỳ Kheo thì mới được nhiệp thuộc vào Tăng Đoàn của Phật, mới nhập vào Tăng sẽ đặng trở thành một trong ba ngôi Tăng Bảo, trở thành một vị trong chúng Trung Tôn. Cho nên giới Pháp chính là dắt dẫn ta đi vào Tăng Đoàn, đi vào ngôi vị chúng Trung Tôn, nếu không thọ giới Pháp thì mặc dù có cạo đầu, mặc áo đi chăng nữa, cũng không đi vào Tăng Đoàn, không thuộc vào chúng Trung Tâm được. Cho nên điều ích lợi thứ nhất của giới Pháp làm cho người xuất gia thọ giới được nhiệp thọ Tăng. Đó là điều lợi ích thứ nhất.

**Điều lợi ích thứ hai:**

"Linh Tăng hoan hỷ" (làm cho chúng Tăng hoan hỷ). Nghĩa là mỗi điều giới luật của Phật chỗ ra, khiến cho người thọ trì được hoan hỷ. Khi một người thọ giới, người khác thọ giới, tuy đã thọ giới Tỳ Kheo của Phật rồi, dầu là người thọ giới 1 năm, 2 năm, 3 năm, cho đến thọ giới 80 năm đi nữa, thì người thọ giới 80 năm cũng nhỏ thọ giới lớn đầu, đầu có một tâm thọ giống nhỏ nhau. Cho nên mỗi lớn Bồ Tát giữa chúng Tăng gọi là Đại Đức Tăng, Đại Đức Tăng không phân biệt là ông Tăng 70 hạ, 60 hạ, 50 hạ, 40 hạ… hay là ông Tăng mới thọ giới cũng nằm trong Đại Đức Tăng, không phân biệt gì hết. Bởi vì, giới thọ là một, 250 giới là một đối với Tăng, 350 giới là một đối với Ni, thì người mới thọ giới cũng thọ 250 giới. Vậy mới thọ cũng chẳng vậy, thọ 30 năm cũng chẳng vậy, cho nên Tăng thọ vậy, nó giống nhỏ nhau. Một người đã thọ giới giống nhỏ vậy rồi, giữ giới giống nhỏ vậy rồi thì thấy người khác thọ giới đầu vui mừng hoan hỷ. Cho nên một người đi tu mà thấy người khác đi tu, một người thọ giới mà cũng thấy người khác thọ giới cũng thọ giới nhỏ mình, thì lấy làm hoan hỷ. Khi đã thọ giới rồi, nếu cố gắng giữ giới, người này thấy người kia gắng giữ giới được thanh tịnh, thấy hỷ nhỏ vậy, mình rất hoan hỷ, người kia thấy mình thọ giới mà giữ giới được thanh tịnh, người kia cũng hoan hỷ lắm. Đó là một sự hoan hỷ với nhau, thấy được sự tiến bộ và sự tu hành của nhau, chớ không phải là một sự hoan hỷ vì thấy nhau làm những việc sai trái mà ta thường để ý với nhau, các vị nên để ý chỗ này. Cho nên mỗi khi đã thọ giới rồi, phải tôn trọng giới, quí trọng giới, người nào cố giữ chẳng nào thì công đức lớn lao chẳng đó. Người nào vì nghiệp duyên không giữ được nhiều, thì người đó phạm giới của họ đã thọ. Mặc dù, họ đã phạm giới, nhưng đối với người Phạm giới ta không thọ khinh, và ta cũng không hoan hỷ với họ. Nếu khi thấy một người phạm giới mà hoan hỷ theo với họ, tức có nghĩa là mình đã phụ họa theo sự phạm giới của họ. Cho nên sự hoan hỷ này là một sự hoan hỷ đối trước những người cùng chung lãnh thọ giới pháp, thì giới được thanh tịnh nhỏ nhau, đó là sự hoan hỷ của Tăng, một sự hoan hỷ đúng nghĩa, là một vị Tăng hoan hỷ trước những sự thọ trì giới được thanh tịnh. Đó là điều ích lợi thứ hai.

**Đi□u ích l□i th□ ba:**

"Linh Tăng an l□c" (khi□n cho chúng Tăng đ□□c an l□c). Gi□i Pháp nó khi□n cho Tăng đ□□c an l□c, n□u Tăng không có gi□i thí làm sao có th□ an l□c đ□□c. M□t ng□□i không trì gi□i thì làm sao có th□ an l□c đ□□c. M□t ng□□i không trì gi□i thì chính ng□□i đó tâm đã có t□i l□i, kh□u đã có t□i l□i, thân đã có t□i l□i, mà khi thân kh□u ý đã có t□i l□i thì không th□ an l□c cho chính ng□□i đó đ□□c. Ng□□i đó đã không an l□c, thì không th□ làm an l□c cho ng□□i khác. Cho nên trong m□t chúng Tăng ng□□i này gi□ gi□i thân, kh□u, ý đ□□c thanh t□nh, an l□c, t□o thành m□t chúng h□i, m□t Tăng đoàn mà ai n□y cũng đi trong m□t gi□i Pháp thanh t□nh c□a Ph□t, đ□u đ□□c an l□c nh□ nhau. L□y s□ th□ trì gi□ gìn gi□i thanh t□nh mà an l□c. Không ph□i l□y đi□u h□n thua, không ph□i l□y v□t ch□t, không ph□i l□y đ□a v□… mà an l□c, nh□ng □ đây l□y đi□u gi□ gi□i pháp thanh t□nh c□a Ph□t, mà t□o thành m□t chúng Tăng an l□c v□i nhau. Ta th□ h□i □ trong đám đông ng□□i, t□ 4 ng□□i tr□ lên hàng trăm, hàng ngàn ng□□i mà n□u nh□ không có gi□i pháp, không có gi□i lu□t, chúng Tăng đó không th□ nào an l□c, chúng Tăng đó s□ vô k□ lu□t, chúng Tăng đó s□ vô h□nh. Khi đã là trong chúng Tăng có ng□□i vô k□ lu□t, có ng□□i vô h□nh thì chúng Tăng đó không th□ nào an l□c đ□□c, không th□ nào an l□c cho cá nhân, cũng không th□ nào an l□c cho c□ đoàn th□. Cho nên gi□i c□a Ph□t có m□t s□ ích thi□t l□i vô cùng, làm cho chúng Tăng đ□□c an l□c. Đó là đi□u ích l□i th□ ba.

**Đi□u ích l□i th□ t□:**

Linh v□ tính gi□ tín" (làm cho ng□□i ch□a đ□□c tin s□ đ□□c tin) Chúng ta bi□t r□ng, Tăng là m□t trong Tam B□o, Tăng là m□t hình □nh c□a Đ□c Ph□t □ t□i th□ gian. Tăng có trang nghiêm, Tăng có thanh t□nh thì khi b□y gi□ Tăng m□i tr□ thành m□t Tăng B□o. Khi đã trang nghiêm thanh t□nh tr□ thành m□t Tăng B□o thì m□i là ch□ quy ng□□ng cho tín đ□, ch□ phát lòng tin cho tín đ□, không làm kh□i lòng tin cho tín đ□ đ□□c. Cho nên nh□ gi□i Pháp mà làm cho m□t ông Tăng đ□□c thanh t□nh chính là hình □nh c□a Đ□c Ph□t hi□n ra □ th□ gian.

Đ□c Ph□t đã di□t đ□ r□i, xa r□i, Ngài còn l□u l□i cái t□□ng □ trên Chùa, nh□ng cái t□□ng đó, nó có l□i l□c cho chúng sanh m□t m□t, còn m□t m□t khác c□n ph□i có m□t hình □nh c□a Đ□c Ph□t s□ng đ□ng □ trong m□t v□ Tăng. Trong m□t v□ Tăng có gi□i, có ki□n, trong m□t v□ Tăng gi□ gi□i thanh t□nh nghiêm trang đó là m□t hình □nh Đ□c Ph□t s□ng đ□ng trong m□t v□ Tăng. Chính v□ Tăng đó là m□t bi□u hi□n, d□u không hoàn toàn nh□ Đ□c Ph□t đi n□a, thì cũng m□t ph□n bi□u hi□n Đ□c Ph□t, mà khi đã là bi□u hi□n c□a m□t Đ□c Ph□t, thì m□i là cái n□i phát kh□i lòng tin cho nh□ng ng□□i ch□a tin. V□y thì khi m□t v□ Tăng không tu hành, m□t v□ Tăng không đúng đ□n, m□t v□ Tăng không nghiêm trang, m□t v□ Tăng không thanh t□nh, m□t v□ Tăng không có ki□n th□c đúng đ□n, không có lòng chánh tín, ch□c ch□n v□ Tăng đó s□ phá ho□i lòng tin c□a k□ khác, ch□ không th□ làm cho ng□□i ta ch□a tin s□ phát lòng tin đ□□c. Đ□i tr□□c m□t v□ Tăng

mà không nghiêm túc, không thành m□t v□ Tăng nh□ v□y, thì ch□ng nh□ng ng□□i ch□a tin đã không tin mà ng□□i đã có tin r□i cũng th□i th□t. Đó là đi□u ích l□i th□ t□.

**Đi□u ích l□i th□ năm:**

"Tín gi□ linh Tăng tr□□ng" (ng□□i đã có tin, khi□n h□ đ□□c tăng tr□□ng). Đ□i v□i v□ Tăng gi□ gi□i h□nh nghiêm túc, oai nghi đ□nh đ□c, ngôn ng□ đàng hoàng, tâm t□ r□ng rãi, hi□u bi□t đúng đ□n, v□ Tăng đó ch□c ch□n ng□□i khác nhìn vào, tín đ□ nhìn vào đâu phát kh□i lòng tin, vì ai đã tin r□i ch□c ch□n s□ đ□□c tăng tr□□ng thêm, kiên c□ thêm, ch□ không b□ th□i thát. Chúng ta cũng th□y, nhi□u tín đ□ lúc đ□u đ□n chùa hăng hái l□m, tin t□□ng l□m, nh□ng cũng có th□i gian b□ th□i th□t. Th□i th□t vì g□p l□ chuy□n n□, chuy□n kia m□t ph□n, nh□ng th□i th□t cũng vì g□p nh□ng v□ s□ không ch□ng ch□c, không đ□ng đ□n, không đàng hoàng. Khi m□t v□ s□ nh□ v□y, ch□ng nh□ không l□i cho mình, cũng không l□i cho tín đ□, mà đã là không l□i cho mình, không l□i cho tín đ□ cũng có nghĩa là không l□i cho Ph□t Pháp.

Vì v□y, mà bi□t rõ r□ng, gi□ gìn gi□i lu□t nghiêm trang thanh t□nh là m□t hình □nh s□ng đ□ng c□a Đ□c Ph□t, d□u ch□a đ□□c toàn di□n, nh□ng hình □nh □y cũng đ□ làm cái n□i cho nh□ng ng□□i tin r□i l□i (đ□□c tăng tr□□ng) càng tin thêm, càng kiên c□ v□ng ch□c h□n, khi m□t tín đ□ đã tin m□t cách kiên c□ v□ng ch□c, thì đó làm m□t đi□u t□t lành đ□ cho Ph□t Pháp đ□□c phát huy, đ□□c t□n t□i. Đó là đi□u ích l□i th□ năm.

**Đi□u ích l□i th□ sáu:**

"Nan đi□u gi□ linh đi□u" (đ□c đi□u) (Ng□□i khi đi□u ph□c đ□□c đi□u ph□c). Đ□i v□i ng□□i Nan đi□u ph□c mà đem gi□i lu□t ra thì có th□ đi□u ph□c đ□□c h□. N□u không có gi□i thì không bi□t căn c□ vào đâu đ□ nói ng□□i này có l□i, ng□□i kia có t□i, ng□□i n□ không l□i, ng□□i đó thanh t□nh, không căn c□ vào đâu mà nói nh□ v□y đ□□c. Nh□ng mà khi đã có gi□i lu□t r□i, có m□c th□□c r□i thì chính đó là cái th□□c đ□ đo cái hành vi, ngôn ng□ s□ tu hành, thanh t□nh c□a m□i ng□□i. Đã có gi□i lu□t r□i thì bi□t đ□□c ng□□i đó ph□m t□i đâu, ph□m gi□i nào, x□ tr□ nh□ th□ nào, rõ ràng phân minh. Khi đã rõ ràng phân minh có đi□u ph□c nh□ v□y r□i, thì d□u có ng□□i d□u ngoan c□ đ□n đâu, ng□□ng ng□ch đ□n đâu, nan đi□u nan ph□c đ□n đâu, cũng ph□i đi□u ph□c và đ□□c đi□u ph□c. N□u tr□□ng h□p không đi□u ph□c đ□□c thì theo nh□ trong lu□t t□c là chúng Tăng s□ c□ t□i m□t t□n, không cho nh□p vào trong Tăng đoàn. Nh□ v□y trong Tăng đoàn s□ có ng□□i nhu thu□n, Tăng đoàn không có ng□□i nan đi□u, nan ph□c n□a. Cho nên gi□i lu□t có l□i ích làm cho ng□□i nan đi□u, nan ph□c đ□□c đi□u ph□c. Đó là đi□u l□i ích th□ sáu.

**Đi□u l□i ích th□ b□y:**

"Tàm quí gi□ đ□c an l□c" (Ng□□i tàm quí s□ đ□□c an l□c) Ng□□c l□i, ng□□i nan đi□u nan ph□c b□ đi□u ph□c b□ng gi□i lu□t. Nh□ng ng□□i nào bi□t tàm quí, thì bi□t gi□ gìn t□ng ly t□ng tí đ□ cho gi□i lu□t đ□□c trang nghiêm thanh t□nh, gi□ gìn t□ng ly, t□ng tí, ph□m l□i nh□ cũng h□t s□c s□ hãi hu□ng chi ph□m l□i l□n, ng□□i đó làn ng□□i bi□t tàm quí. Ng□□i bi□t tàm quí mà gi□ gìn gi□i nh□ v□y, thì chính t□ h□ tâm đ□□c an l□c, mà h□ cũng làm ni□m an l□c, ni□m vui cho c□ chúng, và cũng không đ□□c an l□c v□i h□. Cho nên ng□□i bi□t tu, bi□t thanh t□nh, bi□t tàm quí là m□t đi□u quan tr□ng. Nh□ trong lu□n đã có nói. "Cái t□ tánh ác là THAM, SÂN, SI là vô tàm vô quí đó- là ba cái ác thu□c v□ b□n tính, t□ tánh. THAN, SÂN, SI là ba cái đ□c mà Ph□t đã nói kh□p trong các kinh, đó là ba cái đ□c n□m s□n trong chúng sinh, nó gây cái tai h□a cho chúng sinh, cho cá nhân ng□□i đó, ch□ không ph□i chúng cho gia đình xã h□i. Nh□ng mà còn thêm hai th□ khác n□a là VÔ TÀM và VÔ QUÝ, nghĩa là không bi□t h□ và không bi□t th□n, thì chính đó cũng là m□t cái ác, ác ngay trong b□n tính. Ng□□i vô tàm, vô quý thì ng□□i đã ph□m, d□u có bi□t ph□m đi n□a cũng không l□y làm h□ th□n thì ng□□i đó không làm sao gi□ gìn gi□i lu□t đ□□c thanh t□nh đ□□c. Cho nên, ng□□i đó tàm quí, t□c là th□y m□i gi□i nào, d□u nh□ nh□t t□i đâu cũng nghiêm trang đ□ gi□ gìn không dám ph□m, mà không dám ph□m đ□□c nh□ v□y, t□c nhiên tâm đ□□c an l□c, an l□c cho mình và an l□c cho c□ chúng Tăng. M□t ng□□i có tàm quí gi□ gi□i thanh t□nh, an l□c cho mình, an l□c cho chúng Tăng, th□ thì ng□□c l□i v□i m□t ng□□i vô tàm, vô quí, không bi□t h□ không bi□t th□n, ph□m gi□i, phá gi□i, thì ch□c ch□n không t□o nên cái an l□c cho mình và an l□c cho chúng Tăng. Cho nên, gi□i lu□t là m□t đi□u h□t s□c thi□t th□c, c□n thi□t đ□ cho chúng ta tu hành, cho nh□ng ng□□i bi□t tàm quí gi□ gìn gi□i lu□t thì đ□□c an l□c, đ□□c h□nh phúc. Đó là đi□u ích l□i th□ b□y.

**Đi□u ích l□i th□ tám:**

"Đo□n h□u l□u hi□n t□i" (đo□n phi□n não hi□n t□i). Có nghĩa là gi□i lu□t mà d□t tr□ đ□□c các h□u l□u (phi□n não) trong hi□n t□i. V□y h□u l□u là gì? T□i sao g□i là h□u l□u?

L□u là m□t tên riêng, m□t t□ riêng c□a phi□n não, mà phi□n não nó có tích cách r□ ch□y, nó t□□m r□ □ n□i l□c căn c□a chúng sinh, nó làm cho l□c căn c□a chúng sinh b□ ô nhi□m. Cho nên, m□t nhìn là m□t nhìn, nh□ng m□t nhìn là kh□i tham vào trong đó, thì con m□t kia, cái nhìn kia tr□ nên ô nhi□m, tr□ nên x□u, tr□ nên nh□p nhúa đi. Tai nghe là tai nghe, nh□ng n□u nh□ cái nghe đó mà có lòng tham □ n□i cái nghe □y, thì nó tr□ thành ô nhi□m, x□u xa đi. L□□i n□m là l□□i n□m, thân c□m xúc là c□m xúc, n□u có lòng tham thì nó phát sinh ra s□ c□m xúc nh□p nhúa đi, ô nhi□m đi. H□n cũng y nh□ cái m□c gh□ t□□m n□□c ra, phi□n não nó t□□m n□□c ra □

sáu căn, th□y, nghe, ng□i, n□m, xác, ch□m, ý nghĩa. Nó t□□m ra □ n□i l□c căn nh□ v□y, cho nên g□i là "L□U", cũng nh□ n□□c t□□m ra □ n□i cái m□c gh□ v□y. L□i n□a nh□ng th□ đó, nó làm cho chúng sinh l□t, l□t não trong tam gi□i, không thoát ra đ□□c, cũng nh□ gi□t n□□c l□t, ch□y r□t xu□ng, cho nên g□i là L□U. Tóm l□i ch□ L□U là m□t danh t□ khác đ□ ch□ cho phi□n não. Hai ch□ "L□U" và "HO□C" th□□ng □ trong Kinh Nyllaya g□i là 'L□U HO□C". Ho□c là s□ mê l□m, s□ mê l□m đây ch□ cho THAM, SÂN, SI, nên g□i chung là l□u ho□c. Bây gi□ g□i h□u l□u là sao?

H□u l□u t□c là có s□ l□u ho□c, cho nên cái "Tích thành h□u l□u chi nhân" (ch□a thành cái nhân h□u l□u), t□c nhiên là cái nhân là phi□n não, vì v□y g□i là "H□u l□u". Con ng□□i chúng ta là con ng□□i h□u l□u, b□i vì con ng□□i chúng ta có cái phi□n não □ trong đó, cho nên cái Pháp gì thì ta nhìn th□p cái Pháp đó, ti□ng gì thì ta nghe th□y cái ti□ng đó, r□i ch□p vào cái ti□ng đó, nên nó làm cho ta kh□i lên phi□n não thì cái Pháp đó cũng g□i là Pháp h□u l□u. Cho nên chính t□ ta là Pháp h□u l□u, tâm là tâm h□u l□u, cái Pháp h□□ng, v□ xác… nó g□i cho ta sinh phi□n não, tăng tr□□ng phi□n não thì nh□ng Pháp đó g□i là Pháp h□u l□u. V□y thì cái h□u l□u đó làm sao mà tr□? L□y chi mà tr□? Không th□ l□y ti□n, b□c mà tr□ đ□□c, l□y danh v□ng mà tr□ đ□□c , l□y ch□c v□ tr□ đ□□c, l□y quy□n th□ tr□ đ□□c, mu□n tr□ đ□□c cái l□u đó ch□ có gi□i Pháp c□a Đ□c Ph□t tr□ đ□□c mà thôi. Ch□ không l□y chi mà tr□ đ□□c h□t c□, không l□y chi mà tr□ đ□□c cái tham, cái sân, cái si, ch□p ngã, vô minh, c□ ch□p… không l□y chi mà tr□ đ□□c, ti□n b□c, quy□n th□, danh v□ng… không th□ nào tr□ đ□□c, ch□ có giáo Pháp, ch□ có gi□i lu□t c□a Ph□t m□i tr□ đ□□c, nh□ giáo Pháp c□a Ph□t m□i tr□ đ□□c nh□ng cái h□u l□u trong hi□n t□i đó, g□i là đo□n h□u l□u hi□n t□i. Đó là cái ích l□i th□ tám c□a gi□i lu□t.

**Đi□u l□i ích th□ chín:**

"Đo□n v□ lai h□u l□u" (đo□n phi□n não trong đ□i v□ lai) Chúng ta th□ trì, gi□ gi□i hôm nay, ch□ng nh□ng tr□ phi□n não hôm nay, mà tr□ đ□□c phi□n não t□□ng lai, b□i vì phi□n não hôm nay là m□m m□ng c□a phi□n não ngày sau, mà mình đã tr□ đ□□c phi□n não ngày hôm nay, chín mình đ□ng th□i tr□ đ□□c phi□n não □ ngày sau. Nghi□p cũ không phát, nghi□p cũ b□ d□t đi, nghi□p m□i không t□o n□a, đó là m□c đích c□a ng□□i tu hành, mà cũng là m□c đích c□a ng□□i th□ trì gi□i pháp. Nh□ có th□ trì, gi□ gìn gi□i Pháp mà làm cho ta d□t đ□□c phi□n não trong t□□ng lai. Đó là đi□u ích l□i th□ chín.

**Đi□u ích l□i th□ m□□i:**

"Linh Chánh Pháp c□u tr□" (khi□n cho Chánh Pháp đ□□c t□n t□i lâu dài) N□u nh□ không có gi□i lu□t thì Ph□t Pháp không th□ t□n t□i lâu dài □ th□ gian. N□u nh□ không có gi□i lu□t thì Tăng

cũng không thành Tăng, C□ Sĩ cũng không thành C□ Sĩ, mà Tăng không thành Tăng, C□ Sĩ không thành C□ Sĩ nghĩa là Ph□t giáo không có tín đ□, không có ng□□i truy□n gi□i thì làm sao Ph□t Pháp t□n t□i □ th□ gian đ□□c. Cho nên đi□u ích l□i cu□i cùng là khi□n cho Chánh Pháp, đ□□c t□n t□i, nh□ các v□ đã th□y. "Gi□i lu□t là th□ m□ng c□a Ph□t Pháp", khi nào gi□i lu□t còn là Ph□t Pháp còn, khi nào gi□i lu□t không còn là Ph□t Pháp không còn, đúng là câu Gi□i lu□t là th□ m□ng c□a Ph□t Pháp. Đó là đi□u ích l□i th□ 10, mà m□t l□n n□a Đ□c Ph□t ch□ m□t gi□i nào thì Ngài cũng nêu ra 10 đi□u □y, đã ch□ rõ cho ng□□i th□ gi□i th□y, bi□t và kính tr□ng, quí báo gi□i c□a Ph□t ch□ là nh□ v□y.

Cho nên, vi□c th□ gi□i là m□t b□□c quan tr□ng, m□t b□□c v□ng ch□c trên con đ□□ng gi□i thoát. Bao nhiêu Pháp môn c□a Ph□t d□y, tóm l□i không ngoài ba th□ GI□I, Đ□NH, TU□ mà gi□i là b□□c th□ I, b□□c c□ b□n, b□□c đ□u tiên, có Gi□i m□i b□□c t□i Đ□nh, có Đ□nh m□i b□□c t□i Tu□. Khi Gi□i Đ□nh Tu□ đã thành t□u r□i, thì chính trong gi□i có Đ□nh, trong gi□i có Tu□, trong Đ□nh có Gi□i, trong Đ□nh có Tu□, trong Tu□ có Gi□i, trong Tu□ có Đ□nh. Ba th□ là m□t, ng□□i có đ□ Gi□i Đ□nh Tu□ hoàn toàn nh□ v□y, là m□t ng□□i viên mãn, m□t ng□□i có th□ đo□n tr□ đ□□c l□u ho□c trong hi□n t□i và t□□ng lai. M□t ng□□i có th□ làm cho Chánh Pháp c□a Đ□c Ph□t th□□ng trú □ trong th□ gian. Đ□c Ph□t th□□ng d□y r□ng: "Các ng□□i hãy c□ g□ng tu hành, đ□ng làm k□ t□i h□u trong giáo Pháp ta". Đ□ng làm k□ h□u trong giáo Pháp ta nghĩa là sao? Nghĩa là đ□ng cho giáo Pháp Đ□c Ph□t ch□m d□t ngay n□i mình. Th□ nên chúng ta ph□i truy□n bá, mà truy□n bá b□ng cách gi□ gìn gi□i lu□t nghiêm trang, t□o thành m□t hình □nh Đ□c Ph□t □ gi□a th□ gian, gi□ gìn tâm ni□m đ□□c thanh t□nh, sáng su□t đem Chánh Pháp c□a Đ□c Ph□t truy□n bá gi□a th□ gian. Đ□□c nh□ v□y, thì Chánh Pháp s□ không ch□m d□t ngay n□i ta, cho nên Đ□c Ph□t d□y, các ng□□i đ□ng làm k□ t□i h□u trong giáo Pháp là nh□ v□y.

L□i căn d□n c□a Đ□c Ph□t th□t là th□m thi□t. Vì sao Đ□c Ph□t l□i căn d□n nh□ v□y? B□i Ph□t th□y r□ng chính giáo Pháp c□a Ph□t m□i đem l□i s□ l□i ích chân th□t cho chúng sinh. Mà giáo Pháp c□a Ph□t là do bao nhiêu công lao nhi□u đ□i nhi□u ki□p c□a Đ□c Ph□t tu hành m□i phát minh đ□□c, m□i giác ng□ đ□□c, mà d□y b□o l□i nên m□i có m□t giáo Pháp quí báu nh□ v□y, mà m□t ng□□i đ□ t□ c□a Ph□t không bi□t tôn tr□ng, không bi□t gi□ gìn đ□ nó m□t đi, đó là m□t đi□u h□t s□c u□ng, cho nên, Đ□c Ph□t l□i căn d□n nh□ v□y, l□ t□t nhiên ai có tâm, thành tâm làm đ□ t□ Ph□t, thì th□y l□i d□y đó là m□n n□ng, là th□m thi□t và quí báu vô cùng. Vì v□y m□i th□y rõ gi□i lu□t là m□t đi□u quan tr□ng, m□t ng□□i mu□n th□ gi□i c□a Ph□t không ph□i đem cái tâm ni□m t□m th□□ng mà th□, và không nên coi đó nh□ là m□t chuy□n h□i h□t, thì không sao có thành t□u viên mãn đ□□c, nh□ng ng□□c l□i, ph□i có m□t khí ti□t tr□□ng phu m□i có th□ th□ gi□i c□a Ph□t đ□□c. Ch□c v□ nào đã th□ Sa Di r□i thì bi□t:

Năng li□u th□ vô th□□ng

Khí t□c thú nê hoàn

Công đ□c nan t□ nghì

V□ hình th□ chí ti□t

Cát ái t□ s□ thân

Xu□t gia ho□ng Ph□t đ□o

Th□ đ□ nh□t thi□t nh□n.

Khi m□t v□ B□n S□ mà l□y cái dao c□o ch□m tóc trên đ□u mà truy□n gi□i Sa Di cho đ□ t□ thì đ□c lên câu đó, tán thán b□ng câu đó. M□t ng□□i mà có cái chí xu□t gia nh□ v□y, th□t là m□t ng□□i đ□i tr□□ng phu m□i nh□n rõ đ□□c cu□c đ□i là vô th□□ng, nh□ nh□n rõ đ□□c cu□c đ□i vô th□□ng, nên không s□ng v□i cu□c đ□i vô th□□ng đó, mà bi□t tìm con đ□□ng gi□i thoát kh□ đau trong cu□c đ□i vô th□□ng đó. Đó là b□c đ□i tr□□ng phu. Cho nên ng□□i xu□t gia, ng□□i tu sĩ trong lu□t cũng g□i là m□t chi□n sĩ. Chi□n sĩ đánh v□i ai? Chi□n sĩ đánh v□i gi□c. Gi□c phi□n não, là phi□n não ma, là Thiên ma là gi□c Ba tu□ng, Ngũ âm ma là gi□c ngũ □m và t□ ma là gi□c ch□t, đó là b□n th□ gi□c. Ng□□i xu□t gia gi□ gìn gi□i lu□t là m□t chi□n sĩ đánh l□n v□i b□n th□ ma đó, mà n□u nh□ ph□m gi□i t□c là thua. Cho nên khi ph□m gi□i chính là m□t chi□n sĩ b□i tr□n, b□i tr□n tr□□c b□n th□ ma đó.

Vì v□y, trong T□ Ba La Di Gi□i, có khi g□i là "T□ Khí" (4 gi□i) mà ph□m vào trong cũng nh□ đ□

b□. Có khi g□i 4 gi□i đó là "Đo□n đ□u", ai ph□m vào 4 gi□i đó thì cũng nh□ cây Sa La, cây D□a, cây Cau b□ ch□t ngang không m□c lên đ□□c n□a. Nh□ng cũng có ch□ g□i 4 th□ Ba La Di này là "Tha Th□ng", cho nên ai ph□m m□t trong b□n gi□i đó thì g□i là Tha Th□ng. Tha Th□ng có nghĩa là sao? Đó là 4 th□ ma, mà khi ph□m m□t trong 4 gi□i đó t□c là thua nó, h□ khi ng□□i b□i tr□n thua nó, và nó tr□ nên k□ th□ng, cho nên g□i là Tha Th□ng. Do đó m□t ng□□i chi□n sĩ ph□i chăng là m□t đ□i tr□□ng phu. Đ□i tr□□ng phu m□i đánh l□n v□i 4 th□ ma đó. Nh□ng mà, có đ□□c đ□i tr□□ng phu chăng, là khi nh□n rõ cu□c đ□i là vô th□□ng, th□t s□ là nh□n rõ cu□c đ□i là vô th□□ng, có đó, không đó, cu□c đ□i c□a chúng ta ch□ trong nháy m□t, trăm năm trong nháy m□t, 80 năm trong nháy m□t, m□i l□t lòng ra ch□t đi cũng trong nháy m□t, quay đi quay l□i ch□ trong nháy m□t, n□u ng□□i bi□t rõ t□t c□ đ□u trong nháy m□t nh□ v□y, mà v□i tinh th□n giác ng□ rõ ràng thì ng□□i đó s□ tìm cách gi□i thoát cái vô th□□ng đó. Cho nên có l□n Đ□c Ph□t nói r□ng: Có nh□ng ng□□i cũng bi□t c□nh già đau ch□t, nh□ng h□ không tìm đ□□ng đ□ thoát sanh, già, đau ch□t. Ta bi□t sanh, già, đau ch□t nên ta ra, ta mu□n tránh sanh già đau ch□t đó, cho nên ta xu□t gia thành đ□o. Ng□ rõ lý vô th□□ng cho nên ta m□i xu□t gia t□m đ□o đ□□c, n□u ng□□i xu□t gia t□m đ□o mà không m□t chút nào nh□n th□c đ□□c l□ vô th□□ng đó, thì th□ chi cũng c□ ch□p, th□ chi cũng bám ch□t, th□ chi cũng ham mu□n ch□c ch□n không th□ làm sao h□n các th□ ma đ□□c, không thành đ□i tr□□ng phu xu□t gia t□m đ□o đ□□c. Cho nên ng□□i xu□t gia t□m đ□o là đ□i tr□□ng phu hi□u rõ đ□i vô th□□ng, m□i khí t□c thú nê hoàn (b□ t□c đ□n v□i Ni□t Bàn), đó là công đ□c khó nghĩ l□□ng, không có chi mà b□ng đ□□c. V□ hình th□ chí ti□t. C□o tóc h□y hình, ăn đ□m b□c h□y hình, ng□ đ□m b□c h□y hình, không trang s□c nh□ th□ gian. H□y hình đ□ th□ chí ti□t, chí ti□t xu□t gia t□m đ□o, xu□t gia đ□ tu hành, đ□ ho□ng đ□o Ph□t. Th□ đ□ nh□t thi□t nhân (th□ đ□ t□t c□ m□i ng□□i), đó là chí nguy□n l□n lao, ch□ có ng□□i có chí ti□t, đ□i tr□□ng phu m□i có chí nguy□n xu□t gia ho□ng đ□o Ph□t, th□ đ□ nh□t thi□t nhân. Đó là m□t l□i tán thán khi m□t v□ S□, B□n S□ c□m dao c□o cái chõm tóc trên đ□u đ□ truy□n gi□i Sa Di, đ□c lên l□i tán thán đó. Trong khi tán thán chí tr□□ng phu c□a ng□□i xu□t gia nh□ v□y, v□y chúng ta t□ h□i t□i sao chúng ta có đ□□c m□t tr□□ng phu nh□ v□y không? Vi□c xu□t gia này, □ n□i quí Ngài th□□ng nh□c đi nh□c l□i nhi□u cách đ□ ca ng□i, đ□ khuy□n khích, đ□ nâng đ□ và ch□ ra cho ng□□i xu□t gia ph□i bi□t nh□ th□ nào. Quí v□ đã h□c trong các sách, quí v□ cũng nh□, khi nói v□ xu□t gia có câu nh□ th□ n□y: "Phù xu□t gia giã, phát túc siêu ph□□ng, tâm hình d□ t□c, Thi□n Long thánh ch□ng, ch□n nhi□p mà quên, dung báo t□ ân, b□t t□ tam h□u. Nh□□c b□t nh□ th□, l□m xí tăng luân, ngôn h□nh hoang s□, h□ triêm tính khí, tích niên hành x□, th□n b□ b□t di, ho□ng h□t nh□t sanh, t□□ng hà băng th□?" Phú xu□t gia gi□ (ng□□i xu□t gia). Ng□□i xu□t gia là ng□□i nh□ th□ nào. Ng□□i xu□t gia là ng□□i phát tâm c□t b□□c đi đ□n ph□□ng tr□i cao r□ng đ□ làm gì? Đ□ tu hành gi□ gi□i, truy□n bá chánh pháp. Thi□n Long thánh ch□ng, nghĩa là làm cho gi□ng Ph□t đ□ng m□t đi, và đ□□c t□n t□i, phát huy tăng tr□□ng. Ch□n nhi□p ma quân là ch□n nhi□p 4 th□ ma nh□ nói □ tr□□c (Thiên ma, Phi□n não ma, Ngũ □m ma, t□ ma), ch□n nhi□p quân ma là đè b□p 4 th□ ma đó, đ□ v□□t lên trên nó, tr□ thành m□t ng□□i gi□i thoát, m□t ng□□i đ□i di□n cho Ph□t ho□ng d□□ng chánh Pháp. Có Thi□n Long thánh ch□ng, ch□n nhi□p ma quân nh□ v□y, m□i là báo đ□□c t□ ân (ân Cha M□, ân Qu□c gia, ân Tam B□o, ân S□ Tr□□ng), b□t t□ tam h□u (c□u giúp ba cõi). Nh□□c b□t nh□ th□, n□u không đ□□c nh□ th□, thì l□m xí tăng luân, l□m xen vào hàng tăng. Ngôn h□nh hoang s□ nghĩa là ngôn và hành s□ sài, ngôn hành ch□ qua loa, tu cũng tu qua loa, h□c thì h□c qua loa, nói cũng nói qua loa… nghĩa là cái chi cũng đ□n s□. Nh□ v□y nó không thi□t th□c, không thành t□u ch□ là h□ triêm tín thí, hu□ng d□ng qu□ tín thí mà thôi. Tích niên hành x□, th□n b□ b□t di, hành x□ là n□i hành đ□ng là s□ nói năng ngôn ng□ tâm t□ suy nghĩ, cái g□i là t□ t□□ng, vi□c làm c□a ngày tr□□c, c□a ngày x□a khi ch□a xu□t gia. Lúc ch□a xu□t gia tu t□p nh□ th□ nào, thì bây gi□ y nguyên nh□ th□ đó,

h□n không nhúc nhích chút nào, không bi□n chuy□n đi chút nào, nên g□i th□n b□ b□t di là m□t t□c nó cũng thay đ□i. N□u nh□ m□t ng□□i xu□t gia □ Chùa nh□ th□, thì ho□ng h□t nh□t sanh, t□□ng hà b□ng th□ nghĩa là ch□ s□ng trong m□t đ□i ho□ng h□t. M□t cu□c đ□i ho□ng h□t b□c bông, buông lung m□t đ□i nh□ v□y, không có chi n□m ch□c trong tay c□, thì l□y chi mà đ□ n□□ng nh□, n□□ng nh□ trong khi s□ng và n□□ng nh□ trong khi nh□m m□t.

T□□ng hà b□ng th□, mình đã không bi□t l□y chi là làm b□ng th□ r□i, thì Ph□t Pháp d□a vào đâu, b□ng th□ vào đâu đ□ c□u tr□ th□ gian, t□n t□i □ th□ gian lâu dài đ□□c. Cho nên nói đ□n vi□c xu□t gia nó l□n lao l□m, nghĩa nó r□t r□ng rãi, to tát l□m, cao th□□ng l□m mà n□u nh□ trong m□i ng□□i Ph□t t□, trong hàng Tăng Ni c□a chúng ta mà tâm tâm ni□m ni□m phát nguy□n và t□ v□n, c□nh t□nh v□i lòng mình đ□ có m□t chí h□□ng nh□ v□y, thì chúng ta không h□ đ□ làm m□t ng□□i đ□ t□ xu□t gia c□a Đ□c Ph□t, khi đã th□ trì gi□i Pháp. Cho nên, tôi mong r□ng, các v□ coi cái d□p th□ gi□i hôm nay là m□t đi□u quan tr□ng, m□t đi□u quý báu c□a đ□i mình. M□t đi□u quan tr□ng, m□t đi□u quý báu đ□ cho mình ph□ng s□ Tam B□o, đ□ cho mình báo ân S□ Tr□□ng, báo ân Cha M□, đ□ cho mình báo đ□n t□ ân, đ□ cho mình b□t t□ tam h□u. Chính gi□ phút này là gi□ phút quy□t đ□nh, gi□ phút quy□t đ□nh cái ngày hôm mai c□a chúng ta tr□ thành m□t v□ Tăng, góp m□t ph□n chánh đáng trong vi□c truy□n bá chánh pháp.

Cho nên, gi□ phút th□ gi□i c□a ch□ v□, chính là gi□ phút quí v□ đem h□t tâm ni□m thanh t□nh, tinh t□n, quí tr□ng vi□c th□ gi□i Pháp ch□ng nào, thì chính đó là cái m□m m□ng đ□ t□□ng lai các v□ s□ tr□ nên m□t v□ Tăng đ□ng trong hàng Tăng B□o, góp vào m□t ph□n phát hay chánh Pháp, duy trì chánh Pháp c□u tr□ th□ gian, mà n□u không thì ng□□c l□i. Khi ng□□c l□i l□ t□t nhiên làm m□t v□ Tăng không có ích l□i, n□u t□ h□n n□a mà v□i tâm ni□m h□i h□t, không tu hành thì có th□ góp đ□□c m□t ph□n cho Ph□t Pháp mau suy vong. Cho nên, chúng ta th□□ng nên băn khoăn, hay t□ h□i, không bi□t Ph□t Pháp t□□ng lai nh□ th□ nào? L□m khi chúng ta cũng có cái □u t□ nh□ v□y, không bi□t Ph□t Pháp t□□ng lai nh□ th□ nào, n□u nh□ mà câu h□i đó, mà đ□ h□i l□i ngay chính chúng ta thì s□ có m□t câu tr□ l□i r□t thi□t th□c, Ph□t Pháp t□□ng lai s□ nh□ th□ nào? Ta cũng nhìn l□i ta làm m□t v□ Tăng nh□ th□ nào. N□u m□t v□ Tăng th□y mình nh□ th□ nào, m□t v□ C□ Sĩ th□y mình nh□ th□ nào, thì Ph□t Pháp t□□ng lai cũng s□ nh□ th□ đó. N□u mình là m□t v□ Tăng h□ h□ng thì Ph□t Pháp t□□ng lai cũng là Ph□t Pháp h□ h□ng. Ng□□c l□i n□u nh□ m□t v□ Tăng chính đáng, m□t v□ Ni chính đáng, m□t C□ Sĩ chính đáng thì Ph□t Pháp t□□ng lai là Ph□t Pháp s□ đàng hoàng, r□c r□ chính đáng. Đó là m□t đi□u thi□t th□c, m□t đi□u ta luôn luôn băn khoăn, nghĩ t□i v□i m□t □u th□ h□t s□c quý báu, là c□ nghĩ Ph□t Pháp nh□ th□ nào? T□□ng lai ra làm sao? Chúng ta v□n bi□t, m□i vi□c đ□u nh□ nhi□u duyên mà thành t□u, nh□ng mà trong đó có m□t duyên chính y□u nh□t, t□ n□i Tăng, t□ n□i Ni và cũng t□ n□i C□ Sĩ. Đó là câu tr□ l□i và cũng là cái duyên chính đáng nh□t.

Cho nên tôi mong r□ng, cái gi□i đàn quí báu nh□ th□ này, l□p t□i n□i c□ s□ c□a m□t v□ Đ□i Hòa Th□□ng THI□N HÒA, m□t v□ Đ□i Hòa Th□□ng quý báu nh□ th□ này mà các v□ có duyên h□i ng□ đ□n đây, tr□□c th□p s□ lãnh th□ gi□i pháp, thì mong r□ng các v□ nên phát m□t cái tâm h□t

s□c dũng mãnh, h□t s□c đ□i tr□□ng phu, h□t s□c chi ti□t xu□t gia ho□ng Ph□t đ□o, th□ đ□ nh□t thi□t nhân, đ□ báo đáp l□i công □n Tam B□o, báo đáp l□i chí nguy□n xu□t gia c□a mình, cũng đ□ tr□n v□n cái tâm xu□t gia c□a mình khi đã có duyên lành đ□n Chùa g□p Ph□t.

B□y nhiêu l□i mong các v□ chu□n b□ tâm t□, thu g□n tâm t□ cho thanh t□nh, trang nghiêm kiên c□ đ□ ngày mai tr□□c Th□p S□ các v□ lãnh th□ gi□i Pháp cao c□ c□a Đ□c Ph□t, làm tròn m□t v□ Tăng, m□t v□ Ni, m□t v□ C□ Sĩ x□ng đáng là ng□□i đ□ t□ c□a Ph□t.

***NAM MÔ B□N S□ THÍCH CA MÂU NI PH□T***
***Hòa Th□□ng Thích Thi□n Siêu Tuyên lu□t s□***

Ngu□n: QuangDuc.com

***BTV***